

Bogen Hærdet – Narkobetjent med gaden i blodet, René Dahl Andersen, Casper Fauersholdt, Grønningen1, 2021

En uhyggelig bog og vidnesbyrd, der bekræfter dansk politis alt for ofte ulovlige arbejdsmetoder. Om en udbredt forrående kultur udi selv at fortolke dansk lovgivning og samfundsforhold, for at godtgøre egen begået kriminalitet. En bog der fortæller, at politiet i Danmark opererer som kriminelle. At politiet har tætte venskaber- og indgår aftaler, med dem de reelt skal holde på lovens rette side. Det ligner en tilladt mafia, og det er usikkert og farligt for os alle sammen.

Bogen bekræfter, som reel vidneforklaring, nøjagtig dét vi fandt for ekstremt og uvirkeligt til at kunne være sandt. Det, der var så vanskeligt at tro på, og tog lang tid at forstå. Men sådan arbejder dansk politi, og dét ganske uagtet hvem der er tale om: *almindelige* kriminelle borgere eller andre, og lovlydige borgere, som magthavere går fælles om at ødelægge.

Bogen beskriver præcist hvad min familie og jeg har været udsat for, nu igennem flere år. Vi, der er fuldstændig ufarlige og uskyldige. Iværksat af en gruppe magtmisbrugende *medborgere* med uhyggelige beføjelser - der ikke behøvede at stå til ansvar for groft brud på dansk lovgivning – og det endda i fællesskab med deltagere, man troede utænkelige i sådan en brutal DDR-lignende afrettelses- og elimineringsoperation. I et intet mindre end regulært hævntogt.

Det er sådan et Danmark, som en lille magtmisbrugende gruppe, ud af den samlede befolkning, ønsker Danmark skal være. Alt imens de uafladeligt taler om ret og pligt, dannelse, danske værdier, ordentlighed, samfundssind osv. osv.

s. 10, bogens indledning:

”Det har været René Dahl Andersens afgørende fokus, at ingen informationer i denne bog skal kunne udgøre en sikkerhedsrisiko for tidligere kollegaer, for meddelere eller for Danmark.”

”I andre af Rene Dahl Andersens fortællinger brød han loven. Det har han under hele forløbet stået ved, og han har både forsøgt at forsvare og forklare, hvordan en idealistisk politibetjent kan ende med selv at bryde loven. Spørgsmålet er om ikke alle kan det? Om alle, der befinder sig i et grænseoverskridende og identitetsopløsende miljø, ikke gradvist mister noget af sig selv?”

s. 30: da René Dahl Andersen, i tjenesten, kører en cyklist ned og giver hende skylden. De ser dog efter om hun er okay:

”kør, for helvede, råber han (...) ikke noget jamen. Det der var en ubetinget frakendelse af dit kørekort, og din prøvetid i politiet kunne slutte her (...) Han behøver ikke at sige mere. Han har hjulpet mig, og vi er videre. Men metoden overrasker mig. Regler bliver bøjet alle steder, og jeg kommer fra et sted, hvor pragmatiske løsninger er de bedste løsninger. Men nu er det politiet, en kæmpe autoritet i det danske samfund, som bryder loven. Det skal jeg lige vænne mig til. Det bliver heller ikke sidste gang, at illusionen om et regelret politi brister, og at jeg selv er en del af det. Det går først op for mig mange år senere (...) træder jeg aktivt ind i en verden, som ikke er sort-hvid og som er svær at forlade igen”

s. 31: om en borger der fik en lav straf for et politidrab, og hvordan han efterfølgende chikaneres af politiet:

”Vi kører eksempelvis hårdt på en mand, der går under navnet Tommy Copkiller, fordi han i 1994 stjal en Toyota Corolla og slæbte en politimand ti til femten meter efter den, inden han stak af. Kollegaen fik kraniebrud og døde. Det fik Tommy Copkiller kun et års fængsel for, og det krænkede retsfølelsen blandt kollegaerne i Københavns Politi”

”Alle på vagthold 3, Station 1, ved, hvilken bil Tommy Copkiller kører rundt i, og husker dens registreringsnummer. Hvis man ikke kan det udenad, lærer man det hurtigt. Vi ved også, at han i de kriminelle kredse går og praler med, at han har slået en politimand ihjel”

”Retfærdighedssansen blandt mine nye kollegaer og dermed også mig selv er høj, så vi kører altid forbi hans adresse ude i Valby. Bare lige for at se om han er hjemme. Vi forsøger også at finde ham, og når vi ser ham, stopper vi ham. Jeg er aldrig med til, at vi går over stregen, men vi går helt op til den, og vi lader ham vide, at det er os der bestemmer, og at han bliver skrevet for alt. Jeg er ikke med, da min kollega stopper ham og beder ham vise sit kørekort. Tommy Copkiller tager sit kørekort frem, men holder det inde i bilen, så min kollega er nødt til at række hånden ind i kabinen for at nå det. Så ruller Tommy vinduet op og begynder at køre. Mine kollegaer når at smadre sideruden, som de – sikker ikke særlig skånsomme – trækker Tommy ud igennem!”

s.32; ”Der bliver afregnet på Station 1. Det er kulturen”

s. 32: om at det er for farligt for politiet at køre visse steder efter kl. 21. Og politiets brug af øgenavne om dem selv og dem de bruger som meddelere, og kriminelle de har haft med at gøre (bl.a. Tommy Copkiller)

”da vi på et tidspunkt får besked på, at vi ikke må køre på Blågårdsplads på Nørrebro, efter klokken enogtyve af sikkerhedshensyn”

”De andre på Station 1 kalder mig Choko”

s. 87: om en situation og om øgenavne

”Han falder længere ind over rattet. Han er ikke farlig. Jeg kan se hans hænder, og jeg putter min pistol tilbage i hylstret. Han falder endnu mere sammen ind over rattet, inden jeg får åbnet døren. Så let skal du fandeme ikke slippe. Du skal ikke bare spille offerkortet nu. Jeg tager ham i et halsgreb og vil trække ham ud af bilen. Men jeg får ham ikke ud. Jeg er i det røde felt nu. Døren til passagersædet bliver åbnet, og det er min bedste ven, F-16. Han var åbenbart i den blå whiskeybil”

s. 167-168: om ikke at forfølge en sag om narko. og statsadvokaten der siger det er godt politiarbejde

”Kvinden begynder at græde og bliver bange, og det er reelt nok, vurderer vi, men problemet er, at vi ikke kan bevise, at det er hendes kærestes pot i den her lejlighed, hvor der sikkert er holdt masser af fester. Derfor kommer hun til at hænge på det, selvom det ikke er hende, vi vil sætte i fængsel. Mine kollegaer kigger på hinanden. I teorien kan vi sagtens få det sendt ind til en test, men det vil blive omstændeligt og være en ekstraudgift for samfundet. Hun vil skulle ned i byretten og kæmpe med sin kæreste om, hvis pose det er. Så vi skærer tingene til, som vi kalder det. *Vi siger, at det er oregano, okay?* Vi aftaler med hende, at vi tager det med og smider det ud, og så tænker vi ikke mere over den sag i knap to uger”

”I stedet for at være pragmatiker og hæfte sig ved, at vi har reddet hans datter fra en straf og en plet på straffeattesten, klager han nu og vil have erstatning for døren og den visitation, vi foretog. Vi kigger på hinanden, da vi har læst brevet. Vi går ind til den vagt- (s. 168) havende og forklarer situationen. At vi havde aftalt med gerningskvinden, at det var oregano, og at vi for længst har smidt det ud. Sagen når helt til statsadvokaten, og vores dilemma er, at hvis vi lyver i retten, risikerer vi at blive fyret, men vi synes stadig, at vi har lavet et godt og pragmatisk stykke politiarbejde. Derfor aftaler vi, at vi siger det, som det er. At vi testede det ikke, fordi vi ville være pragmatiske. At vi har sparet retssystemet for en række udgifter og kvinden for en plet på

straffeattesten. (...) Efter min afhøring kommer statsadvokaten over til mig og siger, at han synes, det var godt politiarbejde, og det ender med, at vi slipper for påtale (...)

”Jeg understreger det også, hver gang jeg har en ung kollega med ude, og vedkommende bliver fristet til at lade noget ligge. Selv, hvis der ligger en peberspray, tager vi den med, men så kan det sagtes være, at vi lader tyvekosterne eller steroiderne ligge ude i køkkenet” (s.168)

”Få gange forsøger vi at fange (...) og andre bagmænd af den kaliber, men vi har hverken tid eller arbejdskraft til det. Hvis vi skal bruge tid på rumaflytninger, telefonaflytninger og gps-overvågninger, er vi ikke operative mere, men en efterforskningsafdeling. Det er balancen i vores arbejde, og erkendelsen er, at vi fanger de fisk, vi kan fange, med det, vi har til rådighed. Når vi får oplysninger om dem, vi ikke har ressourcer til at køre på, kan vi gå ned ad gangen på tredjesalen på Politigården og svinge ind på efterforskningsafdelingen, hvor der sidder fem efterforskningshold, som måske mangler lige netop den brik, vi kommer med. Omvendt kan vi også hjælpe dem, hvis de har brug for at få besigtiget et sted eller mangler yderligere oplysninger om en person, gruppe eller nogle lokaler” (s. 169)

s. 170: om at identificere sig mere med gangsteren end med sine rigtige venner:

”Imens forbereder jeg mig på undercoverkurset ved at se Donny Brasco igen, hvor en FBI-agent infiltrerer mafiaen og opdager, at han identificerer sig mere med gangsteren end med sine rigtige venner. (...) Min lærer på Politiskolen sagde til os, at vi skulle blive ved med at være os selv, og dengang tænkte jeg, hvem skulle vi ellers være? Men nu er virkeligheden ved at gå op for mig, og spørgsmålet er ikke altid så nemt at svare på. Alting er ikke så sort-hvidt”

s. 174: navnet Hansen ... og agentmetoder:

”Og så skulle det ikke mindst fungere på engelsk, og det gør det mest brugte efternavn i Danmark: Hansen”

”Joe René Hansen. Men navnet er kun begyndelsen. Jeg skal gøre min nye identitet så troværdig, realistisk og flerdimensionel som muligt for at undgå at blive afsløret. Det er løgn og skuespil (...)

”Intet må lugte af politi”

”Men det er også vigtig, at vi ikke ordret beder dem om at gøre det. Det må man ikke, når man går undercover. I Danmark må politiet ikke opfordre andre til at begå kriminalitet, de skal selv foreslå

det, og derfor bliver det hele en kunst i disciplinen at danse om den varme grød, indtil en hopper i”
(s. 178)

s. 179-180: Om efterretningsmetoder som øvelse:

”men han er sådan en fyr, som hele tiden udfordrer sig selv. Han har det for eksempel med at henvende sig til folk, når han står i en elevator, for at hive så mange informationer ud af dem som muligt, inden de når frem til deres (s.180) etage. Jo mere indelukket personen, han henvender sig til, er, desto mere opsat på at få informationer ud af vedkommende bliver han (...). Og det starter du bare med, mens du er på det her kursus, råder Paul mig til. I samme boldgade gør en anden undercoverbetjent mig opmærksom på værdien af at rette henvendelse til de fremmede personer, der på et givent tidspunkt måtte befinde sig inden for to meters afstand af mig. På den måde øver man sig hele tiden i at indhente informationer”

”Almindelige opgaver for undercoveragenter handler om at tage ud og købe stof eller våben af en, og det er så dét. Men det her er *deep*, og det betyder, at man skal være i sin falske identitet i måneder, måske år.

s. 199: ”Når politiet vælger at bruge en undercoveragent og særligt, når det er en udenlandsk agent, er det, fordi værktøjskassen er ved at være tom, og mulighederne er tæt på udtømte. Men det er også, fordi målet – den bagmand, der skal fanges – både er meget sikkerhedsbevidst og færdes hjemmevant i det kriminelle miljø. Opgaven kan tage lang tid. Jeg ved, jeg skal være her i mange dage ad mange omgange. I flere måneder. Måske år. Jeg skal forsøge at komme tæt på en gruppe, som producerer ecstasy og amfetamin for flere hundrede millioner kroner, og som har gjort det i en årrække”

s. 212: om et tip og hvordan politiet skaffer sig adgang, og går med en DHL-chauffør, der tilfældigvis skal op til manden de ønsker adgang hos:

”Et tip går på, at modellen Oliver Bjerrehus har store mængder kokain liggende hjemme hos sig (...) Da vi kommer frem, konstaterer vi, at vi skal ind ad en port til en gård for at kunne komme ind i opgangen, og det er ikke muligt her. Vi står udenfor og diskuterer, hvad vi gør, mens en DHL-varevogn parkerer ved siden af os.”

s.214: om observationsgruppe:

”I stedet får jeg job i en observationsgruppe, som bruges af efterforskningshold, når man skal skygge nogle personer og klarlægge deres gøren og laden.”

s. 217-218: om aflytning:

”Her i afdelingen er det meste sort-hvidt, og vi kan bruge lang tid på at diskutere, om vi skal sætte en aflytning op (...). I efterforskningsafdelingen sidder man og lægger det store puslespil, inden man handler.”

”Nu kommer jeg tæt på det fremtrædende Blågårds Plads-medlem ved at lytte til alt, hvad han siger i sin telefon, og læse alt, hvad han skriver (...) som på den ene side er svær at forholde sig til, fordi det kan være grænseoverskridende privat, men som på den anden side også er et fascinerende indblik i en mands hoved, hvor moral og etik ikke fylder alverden” [... !] Andre gange, men sjældnere kan jeg ikke få nok”

”Nogle, han ved bliver aflyttet af politiet, og nogle, han ikke tror bliver aflyttet”

s.220-221: om politiets accept af bandemedlemmers besiddelse af våben, og hvordan politiet har en venskabelig omgang med dem:

”Det er derfor to bandemedlemmer, jeg kender overordentlig godt, som jeg mødes med ved indgangen til Politigårdens baggård. Vi giver hånd og hilse pænt på hinanden som sædvanlig”

”hvis der skulle ske noget, og jeg kan heller ikke udelukke, at (...) har skydevåben i deres bil. Havde jeg stadig været i narkoafdelingen, havde jeg ransaget den. Men det er ikke det, det handler om nu, det ville se ud, som om jeg havde lokket dem i en fælde. Så ville de aldrig mødes med mig igen”

”Vi giver hinanden hånden og skilles (...) Jeg savner at sidde tre gutter i en civil bil og handle på de oplysninger, vi får fra en meddeler, eller på det, der sker foran os. Jeg savner drengene, kulturen og fornemmelsen af, at vi bestemmer slagets gang. Og så savner jeg skiltet: Skal du noget om aftenen, må du holde fri om dagen.”

”Vi har ikke tid og ressourcer til at gøre ret meget ved truslen mod (...).

s. 227: om at overvære køb af pistol, via overvågning, og derefter bruge ham som meddeler:

”Vi kan bruge en undercoveragent, foreslår jeg til et af vores møder. Vi kan sendte ham derned og på den måde lokke (...) til at sælge os et våben”

”PET bliver kontaktet og sat ind i sagen, og byretten godkender vores agent provocateur-sag”

s. 230: om øgenavne politikollegaer imellem

s.233-234: om politiets på-kant-med-loven og egenforklaringer for at godtgøre lovovertrædelser:

”Vi ved, vi laver noget, der er på kanten af, hvad man må. Vi mønstrer i kælderen, fordi vi skal tale om noget, der kan misforstås, hvis man vil os noget ondt. I vores hoveder gør vi det, der er mest effektivt. Vi har nogle løsninger, der er så kreative, at de kan opfattes som ulovlige, mener vi. Og den holdning deler jeg i mange år frem”

Om at smage egen medicin:

”Det er et usundt tegn, at en flok politibetjente bliver nødt til at gå i kælderen, fordi de er nervøse for at blive efterforsket (...) Men det er blandt andet sådan, fordi vi er en afdeling, som beskæftiger sig med det, den beskæftiger sig med, og som gør det i så ekstreme miljøer. Følger man de skrevne regler, når man ikke altid i mål, og der er nærmest noget naturlov over, at det er sådan. At der helt automatisk dannes en autonom, antiautoritær og ikke mindst kreativ lille gruppe, der både strækker og folder retsplejeloven helt ud”

Om hvordan politiet lyver og fortæller at otte asylansøgere på vej til Sverige for at søge asyl, løb væk. At give sig selv beføjelser til at overtræde loven, der reelt kunne være til fare for andre borgere:

”Da der over radioen blev spurgt, om han havde brug for en transportvogn til de otte personer, sagde han, at de var løbet væk, mens han og kollegaen et øjeblik havde vendt ryggen til. På den måde undgik han, at Danmark havde udgifter til otte ekstra asylansøgere, som hellere ville være i Sverige, og han viste en menneskelig side af politiarbejdet: De havde rejst fem tusind kilometer, og skulle han så være manden, der stoppende dem halvtreds kilometer fra målet? En praktisk beslutning som der træffes hele tiden i politiforretninger”

s. 289-292: om ressourcer og borgeres våbenbesiddelse: (s. 289)

”Det er blevet vigtigere (s. 290) at dokumentere, hvad vi bruger ressourcerne til – i stedet for bare at bruge dem rigtigt og efter hensigten.

”(...) stopper en ung mand med et oversavet jagtgevær i rygsækken (...) vi forventer, at han skal ned i detentionen. Han har trods alt haft et våben med til en begivenhed med et hundrede tusinde

mennesker. Men vagthavende på Station City, som er en tidligere kollega fra bevillingen, og som jeg kender som en pragmatiker og en, der vil sætte folk i fængsel, er ikke helt enig. ”Der er jo frit lejde fra på mandag. Skal vi ikke vente?” (...) Nej, vi skal ikke stå og diskutere, om han skal i fængsel”

”Men tendensen er tydelig. I gamle dage fik man ros for at have anholdt en mand med et oversavet jagtgevær. I dag bliver det mest betragtet som bøvlet, fordi det kræver ressourcer. Jeg havde aldrig forestillet mig, at min gamle pragmatiske kollega, som ellers nok kunne bøje retsplejeloven, da han var i bevillingen, ikke mener, vi skal tilbageholde en mand, der har haft et skarpladt våben med til et arrangement (...) Men det er, hvad systemet gør ved de betjente, der går i ledelsesforløb. De tænker på den næste bedømmelse, og de koncentrerer sig om at passe ind i ledelsens strategi. Og pludselig tør de ikke tage en selvstændig beslutning”

Om at splitte sagerne op i flere journalnumre (s.291):

s. 291: Men nu skal vi splitte sagen op i flere journalnumre. Et til regnskabet. Et til pengene. Et til kokainen. (...) For at Københavns Politi kan vise ledelsen og politikerne nogle statistikker over, at vi pludselig laver fem gange så meget. Det er fup og fidus, og det er manipulation for at kunne få flere midler. Fremgangsmåde betyder, at vi skal bruge dobbelt så meget tid på papirarbejde. Tid, vi kunne bruge på at være på gade og fange endnu flere forbrydere. Men sådan er det blevet i dansk politi”

s. 296-297: om at skygge en person på tålt ophold i DK der er udvist for bestandig, og manglende ressourcer til eksempelvis GPS-klods:

”Det er lige hér, vi ikke fatter, hvorfor ledelsen nægter at låne eller give os en gps-klods. Og det er lige nu, at det er helt oplagt at bruge vores egen”

”Nu er det bare om at følge med på computeren. Når bilen bevæger sig, vil den lille prik på skærmen bevæge sig”

”Vi ligner hooligans i vores hættetrøjer, fodboldjakker og sneakers”

Til en ældre mand lyver politiet:

”Vi skal bare lige undersøge bilen, fordi den muligvis har været indblandet i en biljagt og et færdselsuheld og er set køre fra stedet” (s. 297)

”Gps’en er faldet af. Den har siddet for tæt på udstødningsrøret, og magneterne på den er blevet for varme og er smeltet af. Bitter og frustreret er at underdrive, hvis nogen skulle spørge til min sindsstemning (...) Jeg har brudt loven ved at have min egen sandhed i en politirapport om meddelere, og jeg er gået uden om kommandovejen for at få penge til en gps-klods, så vi kan fange en mand der misbruger systemet. Imens ligger der en pulje gps’er, der ikke bliver brugt, fordi de er beregnet til sager i en anden kategori, og ledelsen sidder inde på kontorerne og kigger på journalnumre og statistikker. De burde i stedet være optaget af at sende mænd som iraneren i fængsel og derved spare det danske samfund for i hundredetusindevis af kroner”

s. 303: om undercover:

”ingen har bemærket os. Mine to kollegaer (...) står med to racercykler og har stramtsiddende triatlontøj på (...) Stevo er placeret ved McDonald’s (...) Pedellen triller rundt på en Christianiacykel med en værktøjskasse på ladet og skal ligne en pedel, Mogens (...) har taget sit tarveligste tøj på og bærer på to poser med tomme flasker, og så står Erling, Snøvsen og jeg fordelt i nogle lejligheder for at få overblik over boligblokkene og aktionen”

s. 315: om politimetoder, at få folk til at indrømme noget, politiet ikke har fundet (her kokain):

”Men vi har altså ikke fundet selve kokainen”

”der er stadig god stemning. Det er der også, da jeg nogle måneder senere besøger ham i Vestre Fængsel”

s. 316-319: om venskaber imellem politi og kriminelle meddelere:

”Jeg tænker på, at du ved en masse om det kriminelle miljø, og jeg vil gerne sætte folk i fængsel. Du kan bruge os som et værktøj til at fjerne ting, der generer dig. Hvis du vil have ryddet op i stede for at rydde op selv” (politiet til en kriminel meddeler, s. 316)

”Oftest ligger drivkraften hos meddelere i, at de i politibetjenten kan få sig en ven og opleve et tillidsbånd i en ellers kriminel verden, hvor alle forsøger at tage røven på alle, og hvor venskaber og fjendskaber er viklet ind i hinanden”

”når man får noget at spise (...) et specielt bånd (...) At starte en meddeler op er som at gå på date (...) jo mere tillid man får til hinanden, desto mere afslappet og naturligt bliver forholdet. (...) Men når man først har ham inde, kommer man videre med empati, sympati og forståelse”

”Carsten, min gamle meddeler, fandt tryghed, retfærdighed og en ven at snakke med i mig. (...) Hvis det fortsætter på den her måde, skal jeg nok sørge for, at du får det godt, siger jeg til ham” (s.317).

”Underforstået og indforstået: Jeg kan ikke holde alle politibetjentene fra ham, kun sørge for, at vi i vores afdeling ikke retter fokus mod ham, men mod nogle andre (...). Han ved også, at hvis han roder sig ud i noget med politiet – for eksempel et værtshusslagsmål – kan han som meddeler trække mit navn og mit nummer frem, og så kan jeg gå ind i sagen og stille spørgsmålstejn ved, hvor vigtigt det er at sigte ham. Måske kan det hjælpe ham. Det er i hvert fald sket før”

s. 319-320: om dusører og det rigtige eller forkerte i det:

”Jeg fortæller om Carsten, min gode meddeler, som gav os rigtig mange sager, og som fik en pølsemandspose heroin for sit første tip”

Om en anden meddeler:

”Det, jeg tænker, er ulovligt. Det kan få mig fyret, og jeg ved af erfaring, at det kan være en glidebane. Men jeg ved også, at det er en af måderne, man skaber et tillidsfuldt forhold til en meddeler på. Han er klar over, at jeg ikke må belønne ham med stof, så ved at gøre det viser jeg ham, at jeg er klar til at gå langt. Jeg er villig til at bøje og bryder regler for ham, så vi i sidste ende sætter så mange som muligt i fængsel”

”Det minder om Hill Street Blues, hvor udgangspunktet hele tiden er dilemmaet mellem, hvad der på papiret er det rigtige at gøre, og hvad der virker ude i virkeligheden. Da jeg sad og så serien, reflekterede jeg (s. 319) ikke dybere over spørgsmålet. Måske tænkte jeg, at det vel ikke var så svært at vælge, når man ved, hvad der virker. Men nu, når jeg står i det, er det en anden sag. Moralsk er det forkert. Helt skarpt sat op kan det fastholde visse meddelere i et misbrug, at politiet på den måde agerer pushere. Men set på en anden måde er det ikke værre, end når vi lader en narkoman på Istedgade beholde tre gram heroin”

”Flere år senere læser jeg om begrebet nytteetik, hvor den bedste handling er den, der giver den størst mulige nytte for det størst mulige antal mennesker. Det er sådan, jeg forklarer og egentlig også forsvarer, at det i visse tilfælde kan være det rigtige at belønne meddelere med stof”

s. 321: om at give en meddeler en han kan stole på, altid kan ringe til og som aldrig svigter.

Meddeleren får hash:

”Jeg kan mærke, at vi har ramt plet med ham. Det er risikoen værd, at vi ikke opfører os som andre politibetjente”

s. 324: mere om kriminelle politimetoder:

”Vores problem er, at Magnus kører i to biler, og vi har kun én gps-klods. Der er kun én ting at gøre: En nat og med elefanthuer på skærer vi – med Store Bjarnes viden – alle fire dæk op på hans firhjulstrækker, mens vi sætter gps'en på hans anden bil. Det bliver selvfølgelig aldrig skrevet ind i nogen rapporter. Vi kunne have fået rettens kendelse til at sætte bilen ud af spillet, men det vurderede vi, at der ikke var tid til, fordi overdragelsen sandsynligvis skulle ske næste morgen”

s. 325: mere om at vælge til og fra mht. politirapporter og dusører til meddelere:

”Jeg kan og vil ikke skrive det med de to plader hash, han fik for sit første tip, men det her skal jeg skrive for ikke at mistænkeliggøre mig selv (om en meddelers jokes) ” [meddeleren] er lykkelig for min hjælp. Den tjeneste betyder meget mere for ham end de hashplader, jeg gav ham. Den betyder også mere end alle de penge, han har fået i dusør for at give tips” (s. 326)

”Efter en sag, hvor han hjælper os med at tage halvandet kilo kokain og skal have otte tusinde kroner i dusør, går jeg ned i banken og veksler dem om til fire tusinde tokroner.”

”En anden gang skal han have femogtyve tusinde kroner (...)”

”Han bryder vores aftale og den tillid, vi har til hinanden. Fordelen ved at være meddeler er, at man kan være med til at sende sine rivaler i fængsel og få ryddet op. Men det skal ske på baggrund af kriminalitet, de har lavet, og ikke som følge af noget, vi finder på” (s. 327)

”Mange år senere reflekterer jeg over det faktum, at jeg det ene øjeblik begår noget ulovligt ved at være med til at honorere meddelere med stoffer, mens jeg det næste forsvarer mig selv med, at jeg er politi- (s. 328) mand og ikke kriminel. Det er en verden, man skal kunne navigere i. Man skal være menneskeligt smidig i et univers, hvor straffeloven og retsplejeloven på den ene side og ens menneskelige og moralske kompas på den anden side ofte kolliderer og modarbejder hinanden. Det sker måske ikke i begyndelsen af ens politikarriere, men jo mere erfaring man har, desto tydeligere bliver det, at systemet ikke altid har de bedste og mest effektive løsninger. Det er derfor, man finder på sine egne”

”Nu for eksempel bekendtgørelse RM 2/2005, der forklarer rammer og regler for at arbejde med en meddeler. Skal jeg følge den, skal jeg sigte [meddeler], når jeg bliver bekendt med hans

kriminalitet, og han skal retsforfølges. Men hvis jeg gør det, vil ingen i de miljøer længere hjælpe os. På den måde presses eller opfordres man nærmest til at bøje reglerne og selv finde ud af, hvad der virker. Det bliver man nødvendigvis ikke en dårligere politibetjent af" (s. 328)

s. 341-344: mere om at lyve, skrive nye rapporter og omgå loven s. 341:

"Vi bruger Rigsadvokatens meddelelse fra 2005 til at forsvare vores argument. Den giver en oversigt over kildeførerens spilleregler. Her står der, at der ikke stilles krav til, hvorledes meddeleren skaffer sig de oplysninger, han videregiver til politiet. Altså skal kilden aflevere oplysningerne "gratis", hvilket vil sige, at man ikke får nogen modydelse som eksempelvis udbytte af narkohandlen, strafnedsættelse eller andre tjenester. Virkeligheden er selvfølgelig en anden. Vores kilder ved godt, at begår de kriminalitet, kigger vi den anden vej, fordi vi ikke er interesseret i, at de sidder i fængsel, men på papiret får de ikke fripas"

"Bjarne vender dilemmaet med sin chef Kaj, som er enig. Vi kan ikke skrive sandheden, fordi vi er nødt til at beskytte vores kilde (...) Vi er enige om, at vi må finde på noget, som er sandsynligt, og skrive en ny rapport. Så vores nye historie er (...)"

"Københavns Vestegns Politis ledelse er i mellemtiden blevet klar over, hvorfor vi befandt os i deres kreds den dag. Det, der står i rapporterne, må altså være løgn, og politiet har en mistanke om, at [meddeler] er gået for langt i sin rolle som meddeler. At han måske har optrådt som agent provocateur og dermed har fået (...) til at begå hårdere kriminalitet, end det først var planlagt. I straffesagen mod dem slår dommeren fast: "Det kan ikke afvises, at meddeleren har medvirket til, at forbrydelsens omfang og grovhed er blevet forøget". Vi er dybt uenige.

"Den største risiko ved at arbejde med meddelere er, at de kan fremprovokere en kriminel handling for egen vindings skyld eller for at tilfredsstille deres kildefører. Det er derfor, vi går op i og sætter dem ind i, at de ikke må starte en agent provocateur-sag eller medvirke til, at en allerede aftalt kriminel handling bliver endnu større. Den mand, vi vil anholde, skal selv hoppe op i hatten, som vi siger" (s. 342)

s. 343: om metoderne og retssystemet:

"men dommeren er i første omgang helt klar i mælet. "Det er helt afgørende for retssystemet, at man kan have tillid til de oplysninger, der fremgår af politirapporter", lyder det. "Urigtige oplysninger kan medføre, at en forbrydelse ikke opklares, at uskyldige udsættes for strafferetlig efterforskning, eller at der afsiges forkerte (s.344) domme. Bevidst usande oplysninger i en

politirapport er derfor en generel krænkelser af retssystemet og dermed samfundet. I det foreliggende tilfælde indebærer den usande politirapport desuden en krænkelser af de sigtedes ret”

s. 344-345: venskab med meddelere:

”I vores verden har vi gjort, som vi skal. Det er systemet, der er for rigidt, og som ikke er gearret til arbejdet med meddelere. (...) De hjælper mig eller mine kollegaer. De er meddelere for relationens skyld. De mangler en ven, de kan stole på, for sådan en findes ikke i det miljø, de normalt færdes i. Da jeg oplever det, gør det mig stolt over, hvor tætte bånd vi kan knytte. Men det gør mig også frustreret over, hvor klodset og uprofessionelt politiet har handlet i den her sag. Vores førsteprioritet er altid kildens sikkerhed. Så må en eventuel retssag komme i anden række”

s. 351: om for og imod at anholde en person for pistol eller narko – og hvad der giver mest fængselsstraf

s. 353: om overvågningsudstyr og infrarødkamera:

”Mine kollegaer fra kriminalteknisk og teknisk afdeling har begge (...). Nu rykker de ind, og først bliver pistolen manipuleret med, så den ikke virker, og dernæst bliver der sat overvågningsudstyr op, så vi både kan se og høre, hvad der sker på loftet. (...) siger, at vi bør sætte et infrarødkamera op også, så vi kan se noget, hvis Kenny er forsigtig og eksempelvis ikke tænder lyset, når han går derop. I døren ind til loftet placerer vi en lille alarm, der fortæller os, hvis nogen går derind”

Om løgn over for lokalområdet, for at sløre operationen:

”Vi går over, viser politiskiltet til personalet og fortæller dem en historie om, at vi har gang i en stor efterforskning om en eftersøgt i en drabssag, der har familie ved siden af”

s. 359: om at benytte et boligselskab[forening], hænge seddel op om fugt i elinstallationer og ønsket om adgang til loftrum, og få hjælp af en vicevært

”Nu er vi nødt til at være kreative”

”Der står på sedlen, som vi hænger op på alle døre i karréen, for nu skal vi ham op i det loftrum. s. 360 ”Vi har allieret os med viceværten, Flemming. Jeg har fortalt ham, at der i ejendommen bør en mand med banderelationer og skarpladte våben”

s. 469-471, Efterord:

”Det blev til en fortælling om, hvordan jeg lige så stille gennem min tid i politiet, med en hverdag i gråzonen mellem retskafne og kriminelle, taget noget af mig selv og min moral”

”til jeg i mine voksenår indgår lokumsaftaler med hardcore kriminelle. Nogle af disse aftaler var med ledelsens velsignelse og rettens samtykke – andre kun med mine kollegaers opbakning og mit eget moralske kompas. Det er dog vigtigt for mig at pointere, at det ikke var alle betjente, jeg arbejdede sammen med i min tid i Københavns Politi, der tog de samme metoder i brug, som jeg undertiden gjorde brug af. (s.469)

”Jeg har i bogen ønsket at give et indblik i en hermetisk lukket verden – et indblik i en form for broderskab og et sammenhold ud over det sædvanlige i dansk politi. Jeg har forsøgt at give en dybere forståelse for både det miljø og de politifolk, der har været genstand for mange fordomme og spekulationer (...) Jeg ville levere en detaljeret, nuanceret og upoleret beretning om en subkultur med egne normer og regler, hvor grænsen imellem rigtigt og forkert konstant rykkes, gradbøjes og til tider brydes. Et miljø, hvor en gruppe dedikerede mænd med en høj retfærdighedssans dagligt må navigere i en moralsk gråzone”

”For os handlede vores job om at udøve retfærdighed. Ikke om at tilfredsstille systemet, ledelsen og politikerne med måltal og statistikker. Eftersom de kriminelle ikke holder sig til nogen spilleregler, nyttede det heller ikke, at vi spillede helt efter reglerne. Ofte balancerede vi på kanten af retsplejeloven. Nogle gange gjorde vi andet end at balancere. Nogle gange sprang eller snublede vi. Men vi skabte resultater, og derfor havde vi ledelsens stiltiende accept”

”En politimand er et menneske, ikke en maskine. Vi yder det, som vi evner, ud fra de forudsætninger og rammer, vi bliver givet” (S. 470)

”Og kan man håndhæve loven, samtidig med at man til tider må bryde den i den gode sags tjeneste? (s. 471)